

Sygn. akt: I C 469/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 lipca 2016 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Magdalena Glinkiewicz
Protokolant:	sekr. sądowy Bożena Czajkowska

po rozpoznaniu w dniu 6 lipca 2016 r. w Toruniu

sprawy z powództwa B. (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w G.

przeciwko B. W.

o zapłatę

orzeka

I. oddala powództwo;

II. kosztami procesu obciąża powoda.

Sygn. akt I C 469/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 23 grudnia 2015r. B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w G. wniósł o zasądzenie od B. W. kwoty 27.527,16 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty wraz z kosztami procesu wg norm przepisanych.

Powód podniósł, że pozwana zawarła z (...) Bankiem S.A. umowę pożyczki gotówkowej, która w związku z powstaniem zaległości została zbyta na rzecz powoda. Powód zaznaczył, iż na podstawie umowy pożyczki i umowy sprzedaży wierzytelności od dnia nabycia wierzytelności kontynuował naliczanie odsetek za opóźnienie w spłacie kapitału w wysokości 44% w skali roku. Na wymagalne roszczenie składa się kapitał w wysokości 3.562,01 zł oraz odsetki umowne 23.965,15 zł.

W wykonaniu zobowiązania Sądu powód wskazał wpłaty dokonane przez pozwaną w ramach zwartej umowy pożyczki oraz sposób zarachowania tych kwot. Podkreślił, iż z uwagi na nieterminowość wpłat pozwanej została wypowiedziana umowa. Następnie przeciwko niej wystawiony został bankowy tytuł egzekucyjny na podstawie, którego komornik A. Z. prowadził postępowanie egzekucyjne. Postępowanie to z uwagi na bezskuteczność egzekucji zostało umorzone. Powód wyjaśnił również sposób wyliczenia skapitalizowanych odsetek dochodzonych pozwem.

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i nieobciążanie jej kosztami procesu. Pozwana podniosła zarzut przedawnienia roszczenia. Nadto w jej ocenie powód nie udowodnił w sposób właściwy nabycia wierzytelności. Podkreśliła również, iż obecnie znajduje się w trudnej sytuacji materialnej

Postanowieniem z dnia 9 czerwca 2016 r. Sąd Rejonowy w Toruniu oddalił wniosek pozwanej o ustanowienie pełnomocnika z urzędu.

Na rozprawie pozwana podtrzymała swoje stanowisko w sprawie

Sąd ustalił co następuje:

W dniu 24 czerwca 1999r. B. W. zawarła z (...) Bankiem S.A. umowę pożyczki gotówkowej nr (...).

Bezsporne.

Z uwagi na brak terminowych wpłat (...) Bank S.A. wystawił przeciwko B. W. bankowy tytuł egzekucyjny, któremu Sąd Rejonowy w Toruniu postanowieniem z dnia 21 grudnia 2000 r. nadał klauzulę wykonalności.

Dowód: akta II KM 145/2001 r.

Z wniosku (...) Bank S.A. Komornik Sądowy Rewiru II przy Sądzie Rejonowym w Toruniu prowadził postępowanie egzekucyjne w sprawie II Km 145/2001. Postanowieniem z dnia 26 października 2004 r. Komornik A. Z. z uwagi na bezskuteczność prowadzonej egzekucji umorzył postępowanie.

Dowód: akta II KM 145/2001 r.

W dniu 9 czerwca 2006 r. wraz z aneksem z dnia 13 czerwca 2006r. na skutek umowy przelewu wierzytelność (...) Banku S.A. z tytułu umowy pożyczki zawartej z B. W. została przelana na rzecz B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty.

Dowód: umowa przelewu k. 12-13

Na rzecz banku pozwana dokonała następujących wpłat:

- 23 września 1999r. - 4,40 zł
- 25 października 1999r. - 22 zł
- 23 listopada 1999r. - 400 zł
- 10 stycznia 2005r. 172,40 zł

Na rzecz powoda pozwana dokonała następujących wpłat:

- 21 lipca 2006r. - 20 zł
- 13 lutego 2007r. - 20 zł
- 10 sierpnia 2010r. - 100 zł
- 10 września 2010r. - 60 zł
- 25 października 2013r. - 20 zł
- 13 lutego 2015r. - 150 zł

- 25 marca 2015r. – 100 zł
- 1 kwietnia 2015r. – 50 zł
- 23 kwietnia 2015r. – 200 zł
- 22 maja 2015r. – 200 zł
- 1 lipca 2015r. – 180 zł
- 31 lipca 2015r. – 150 zł
- 11 sierpnia 2015r. – 50 zł
- 11 września 2015r. – 200 zł
- 1 października 2015r. – 100 zł
- 27 października 2015r. – 100 zł
- 13 listopada 2015r. – 150 zł
- 16 grudnia 2015r. – 150 zł
- 13 stycznia 2016r. – 150 zł

Bezsporne.

Sąd zważył co następuje:

Stan faktyczny w znacznej części był bezsporny. Sąd opierał się przede wszystkim na art. 230 k.p.c. Za wiarygodne uznano zgromadzone w sprawie dokumenty albowiem ich prawdziwość nie budziła wątpliwości i nie została zakwestionowana przez strony.

Istota sporu niniejszej sprawy sprowadzała się do ustalenia czy powodowi, służy wobec pozwanej roszczenie w kwocie dochodzonej pozwem.

W ocenie Sądu, mając na względzie zebrany w sprawie materiał dowodowy oraz obowiązujące normy prawa powództwo powoda należało oddalić

W tym miejscu przypomnieć należy, zgodnie z treścią art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia roszczenia wynosi lat 10, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej – trzy lata. Ustanowienie w przytoczonym przepisie terminu przedawnienia dla roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej stanowi odstępstwo od ogólnej zasady, zgodnie z którą termin przedawnienia wynosi lat dziesięć. Jednakże dla zastosowania tego wyjątku ustawa wprowadza wymaganie, aby określone roszczenie, które przysługuje podmiotowi prowadzącemu działalność gospodarczą pozostawało „w związku z działalnością gospodarczą”. Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 2007 roku, w sprawie sygn. akt IV CSK 356/06, termin przedawnienia roszczenia banku wobec osoby nie będącej przedsiębiorcą wynosi również trzy lata.

Wskazać należy, iż w myśl ogólnej zasady wyrażonej w art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Zgodnie z procedurą cywilną nie do Sądu należy zarządzanie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie. Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności spornych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawiania dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.)

a ciężar udowodnienia faktów mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy spoczywa na tej stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne.

Skoro zatem pozwana podniosła zarzut przedawnienia do powoda należało wykazanie, że roszczenie stało się wymagalne i że nie upłynął jeszcze termin jego przedawnienia.

W niniejszej sprawie udzielenie powódce przez Bank kredytu w 1999 roku niewątpliwie stanowiło czynność prawną związaną z prowadzoną przez bank działalnością gospodarczą i tym samym objęte było trzyletnim okresem przedawnienia.

Zgodnie z treścią art. 120 § 1 k.p.c. bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Wymagalność jest to stan, w którym wierzyciel ma prawną możliwość żądania zaspokojenia przysługującej mu wierzytelności. Roszczenia mogą uzyskać przymiot wymagalności w dniu oznaczonym przez ustawę lub przez czynność prawną, albo wynikającym z właściwości zobowiązania. W doktrynie określa się wymagalność jako stan, w którym wierzyciel ma prawną możliwość żądania zaspokojenia przysługującej mu wierzytelności. Jest to stan potencjalny, o charakterze obiektywnym, którego początek zbiega się z chwilą uaktywnienia się wierzytelności. Stanowi to początek biegu przedawnienia.

Natomiast bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju, albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia roszczenia lub zabezpieczenia (art. 123 § 1 k.p.c.) oraz przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje.

Przerwanie biegu terminu przedawnienia wyłącznie może wynikać z zachowania wierzyciela lub dłużnika. Przyczynami przerwania biegu terminu przedawnienia mogą być zarówno zdarzenia (czynności) w znaczeniu materialnoprawnym (uznanie roszczenia), jak i o charakterze procesowym (wniesienie powództwa w celu dochodzenia roszczenia).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, że roszczenie wynikające z tytułu umowy o pożyczkę gotówkową uległo przedawnieniu. (...) Bank S.A. zawarł w dniu 24 czerwca 1999 r. umowę pożyczki z pozwaną. Termin przedawnienia roszczenia został przerwany wobec wszczętego w sprawie II Km 145/2001 postępowania egzekucyjnego. Postępowanie egzekucyjne zostało umorzone postanowieniem z dnia 26 października 2004 r. Od tego dnia rozpoczął bieg termin przedawnienia roszczenia.

Przed upływem trzech lat od daty wydania postanowienia o umorzeniu postępowania pozwana dokonała wpłaty tytułem spłaty zadłużenia (pierwsza wpłata w dniu 21 lipca 2006r.), wpłata przerwała bieg terminu przedawnienia roszczenia. Kolejna wpłata miała miejsce w dniu 13 lutego 2007r., a następna dopiero w dniu 10 sierpnia 2010r., czyli po upływie trzech lat od poprzedniej wpłaty (od 13 lutego 2007r.). I właśnie od daty 13 lutego 2007r. należało liczyć od nowa początek biegu przedawnienia roszczenia, który upłynął z dniem 13 lutego 2010r. Kolejna wpłata (10 sierpnia 2010r.) miała miejsce po upływie terminu przedawnienia roszczenia.

W świetle dokonanych przez pozwaną wpłat już po upływie terminu przedawnienia roszczenia należało rozważyć, czy doszło do zrzeczenia się przez pozwaną zarzutu przedawnienia roszczenia. Zaznaczyć jednak należy, że powód nie podnosił, iż do zrzeczenia się zarzutu przedawnienia roszczenia przez pozwaną doszło.

W myśl natomiast art. 117 § 2 k.c. po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Jednakże zrzeczenie się zarzutu przedawnienia przed upływem terminu jest nieważne.

Zrzeczenie się zarzutu przedawnienia jest jednostronną czynnością prawną, która wywołuje skutki prawne ex nunc. Jest to wykonanie prawa kształtującego. Zrzeczenie się zarzutu przedawnienia jest oświadczeniem woli, do którego należy stosować wszelkie reguły dotyczące składania oświadczeń woli. Zrzeczenie się zarzutu przedawnienia

wywołuje zatem skutki prawne, gdy doszło do drugiej strony w taki sposób, iż mogła zapoznać się z jego treścią. Zrzeczenie się zarzutu przedawnienia jest jednostronnym oświadczeniem woli i może ono stanowić element składowy ugody. Nie wymaga żadnej szczególnej formy, aby było skuteczne. Może być dokonane w sposób wyraźny lub dorozumiany, poprzez każde zachowanie się dłużnika, które ujawnia jej wolę w sposób dostateczny. Jednakże przy ocenie zachowania się dłużnika należy zachować ostrożność mając na uwadze fakt, że w rachubę może wchodzić tylko uznanie długu, zarówno właściwe, jak i niewłaściwe. O ile uznanie właściwe dokonane po upływie okresu przedawnienia z reguły połączone jest ze zrzeczeniem się zarzutu przedawnienia, o tyle uznanie niewłaściwe uznawane jest jedynie za oświadczenie wiedzy, aczkolwiek zawarcie ugody, w której pozwany uznał przedawnione roszczenie, uznawane jest za zrzeczenie się zarzutu przedawnienia (wyrok Sądu Apelacyjnego z dnia 4.12.2014 r., I ACa 248/14) .

Zdaniem Sądu wpłaty dokonywane przez pozwaną po upływie terminu przedawnienia roszczenia stanowią co najwyżej uznanie niewłaściwe długu. Z akt sprawy w żaden sposób nie wynika (również powód na to nie wskazuje), że pozwana zrzekła się zarzutu przedawnienia roszczenia. Pozwana nie miała praktycznie środków do życia, nie miała środków na spłatę długu. Trudno wyobrazić sobie, że świadomie zrzekłaby się zarzutu, który pozwoliłby jej zmniejszyć zadłużenie. W ocenie Sądu, aby doszło do zrzeczenia się zarzutu przedawnienia roszczenia oświadczenie w tym przedmiocie winno być jasno i jednoznacznie wyartykułowane.

Pozwany dopiero w dniu 17 lutego 2016 r. wniósł pozew w niniejszej sprawie. Przedawnienie roszczenia nastąpiło zaś w dniu 13 lutego 2010r.

W tym stanie rzeczy podniesiony przez pozwaną zarzut przedawnienia należy uznać za zasadny.

Wobec powyższego Sąd w punkcie I wyroku oddalił powództwo.

O kosztach orzeczono w punkcie II wyroku, obciążając powoda poniesionymi przez niego kosztami procesu .